

S r č i c u.

Oj srčice mladó,
Nedolžno in čistó,
Kako si ti lepó!

Nebeška Mamica,
O sveta shrambica!
Ti je zavetnica.

Presrečno si zares,
Radosti same kres,
Ljubav Božjih očes.

In božji angeljčki
So ti prijateljčki,
So ti čuvateljčki.

Spomladni lep je svét,
S cveticami odet:
Krasnejši tvoj je cvet!

Svetnikov vsih vrsté,
Ki tam Boga časté,
Se tebe veselé.

Glej, v tebi Ježček tvoj,
Prestolček ima svoj,
Raduje se s teboj.

Oj srčice! raduj
Se sreče, — skrbno čuj
In greha se varuj!

Radoslav Silvester.

Ustavljaj se takoj v začetku!

Nekega dné ste bili dve hčeri z materjo pred ognjiščem. Veronika, starejša hči, je naložila nekoliko polen na žrjavico, in je pihala s tako močjo, da je odletela velika iskra in padla na njeno obleko. — «Oh, moje oblačilo! moje oblačilo!» zavpije prestrašena deklica in, kar more, urno z obema rokama otrese iskro, da je lepo oblačilo ostalo nepoškodovano. Lizika, mlajša sestra, se vsled tega nenadnega krika močno prestraši in nevoljno pokrega Veroniko: «Kako moreš vendar zarad take malenkosti napravljati tak hrup, kakor da bi bila že cela hiša v ognju!» Nato poprimejo mati besedo in pravijo Liziki: «Nespametni otrok! tvoja sestra ne zasluži graje; prav je storila tako in se ni osmešila. Zavpila je le zato tako hudo, ker je za lepoto oblačila tako skrbna. Ko bi ne bila kar takoj odpravila žareče iskre, njeno oblačilo bi bilo sedaj oškodovano in vse sprijeno.»

V tej dogodbici, predragi otroci, imate prelep in prekoristen nauk. Vsaka hudobna misel, posebno vsaka nespodobna misel, ki se vzdigne v vašem srcu, je podobna taki žareči iskrici. Ako se boste vselej takoj v začetku in brez odlašanja vojskovali zoper vsako zlobno misel in jo junaško zatrli s studom in nevoljo, ohranili boste svojo dušo vedno čisto in brezmadežno. Kdor pa napačnega poželenja ne zatrè urno in brez odloga, pri njem se iskra razpiha v plamen in razvname v poguben ogenj. Takega srce se omaže z grehom in sramoto, in je v vedno večji nevarnosti časne in večne pogube.

Marija — mati sirotam.

Mati leži na smrtni postelji. Mali Dragotinček zrè žalosten vanjo.

«Mati», tako ihti deček, «vi ne smete umreti! Kakšen revček bom, ker me ne bo nihče več rad imel, nihče mi kruhka dajal?» — «O ljubi otrok», dé mati, «ljubi Bog čuje nad nami ter je tudi malim sirotam preskrbel prav dobro mater — najsvetjšo Devico — ki se je v Lurdu prikazala revni pastarici, kakor sem ti vže pravila. Ako bom umrla, prosi prav pobožno ljubo Mater božjo lurško, naj te varuje in skrb. za-te.»

«Mati, kje naj jo pa iščem? Ali jo bom našel še v lurški votlini?»

«Ne, ljubi otrok, ona se je vrnila v nebesa in je ne moreš več videti, vendar pa čuje ona našo molitev, čuje tudi mojo prošnjo sedajle, ko tebe, ljubi otrok, njej izročam v varstvo. O ljubo dete», nadaljuje uboga mati, «obljubi mi, da boš ljubo božjo Mater vedno še bolj rad imel, kot si rad imel mene.» Ihteč se oklene deček matere okrog vratu. Mati mu položi roko na glavo: «Marija naj te blagoslovi; bodi tvoja mati. Ko me bodo pokopali, pojdi v mesto Lyon, tam so ljudje, tako sem slišala praviti, dobri in usmiljeni; ondi je več hiš siro-